

pot traduir-se en la pràctica en un boicot efectiu en tots els aspectes de la vida, contra els qui pretenguin, tançada o obertament, ajudar les maniobres maquiavèliques de l'enemic.

Solament d'aquesta manera pot conjurar-se un perill que amenaça tot el món d'una manera imminent.

Si els congressistes que s'apleguen a Nova York obliden aquesta realitat tan trista com patent, un futur ple d'un

esclavatge vergonyós els farà plorar la seva equivocació actual:

La joventut catalana, però, amb l'ajut o sense l'ajut que espera de la solidaritat internacional, allunyarà l'opressió de les seves fronteres, per demostrar així que les seves característiques racials són incompatibles amb el servilisme que imposa el feix, que molts accepten i per forjar-se després de l'endolat present, un futur de llum.

Defensa de la meva cartera

Al company poeta RAMON VINYES

Company poeta, la meva cartera no conté contraban ni tabac, (Tu no fumes, ja ho sé) i, en afalac no hi duc ni pa ni menja llaminera.

La meva cartera és ma vella companya: la duc amb mi d'ençà que vaig pel món. Es com el sac que porta el rodamón ple de malediccions contra la vella Espanya d'aquella Espanya feixuga i podrida per la qual portar un llibre era un crim. La meva cartera plena fins el cim, fins ha dormit amb mi en manta cel·la [humida.

Ara hi porto com sempre els meus poemes [mes

i més poemes de revolució (que algun versaire més dolent que jo voldria fer-se seus els meus poemes.)

La meva cartera no ha estat cobejada ni pel lladre ni el cràpola de carrer.

La meva cartera m'ha estat retornada si algun cop l'he deixat al tramvia o al [café.

La meva cartera tothom la coneix, és com el buirac d'un antifeixista: és clapada de greix de l'esmorzar — quan n'hi duia — i té [mantes taques de tinta.

La meva cartera no ha estat requisada: la vaig comprar a ca'n Jorba l'altre estiu, i encar, pel meu marrec, que sembla un [argent viu em van donar una «bomba» massa in- [flada que va durar com un coet d'estiu.

De cartera n'he dut tota la vida: la porto de la mà com un que duu un infant. En la meva cartera hi duc ben definida la Gran Revolució Triomfant.

J. M. PROUS i VILA

ECONOMIA

El Problema de les Col·lectivitzacions

S'ha parlat i escrit molt de les col·lectivitzacions i encara no s'ha pogut posar en clar cap afirmació concreta del que cal avui fer per a resoldre aquest problema que tant repercuteix en l'economia interna de Catalunya i en la política exterior de la República.

Les col·lectivitzacions, digui's el que es vulgui, va ésser un èxit de tots els que van intervenir en la redacció del Decret matriu de les mateixes. Al propi temps que pels òrgans de la seguretat interior de Catalunya, es canalitzava l'ordre públic, amb la creació de les patrulles de control, els òrgans de l'economia governamental catalana, canalitzaven en una disposició claravident, un estat, caòtic del moviment industrial i comercial de Catalunya.

Què passà després! Que les patrulles de control varen ésser suprimides, però el seu contingut, de guardadors del nou ordre establert en aquells moments, continuà igualment en altres formes d'expressió. El Cos de Seguretat Interior: Grup Uniformat i Grup sense Uniformar. I en canvi el Decret de Col·lectivitzacions enlloc de sofrir una anul·lació mantenint-se, però, en altra forma tot allò que contingué reivindicacions

obreristes, va ésser continuat amb una horrorosa transformació mitjançant l'anul·lació d'una part essencialíssima d'aquell Decret (el respecte a la menestralia catalana) per una senzilla Ordre creant el que un dia s'anomenaren «els monopolis dels agrupaments». Agrupaments industrials sense solta ni volta com, per exemple, pintors de parets de poble, venedors de coves i cistells, etc., sense que amb la majoria dels mateixos s'hi vegés res més que l'anul·lació de la classe mitja catalana, el petit industrial i comerciant. ¿I què passava mentrestant en el Govern Central, on les forces sindicals i classistes hi eren nombrosament representades? Doncs, res, absolutament res. Quan algun industrial hi acudia en demanda d'ajut, se li contestava: «Nosaltres res sabem de col·lectivitzacions. La legislació vigent és la mateixa d'abans del 19 de juliol». El Govern Central tenia raó, i l'industrial feia un pas força punible, no era allà on havia d'anar.

Què calia fer, doncs? Mantenir les col·lectivitzacions amb la intervenció de la Generalitat, perquè això honorava el seu Govern democràtic, respectant una de les conquestes més admirables del proletariat català. Però, tenia que impedir absolutament, la

destrucció sistemàtica de la menestralia catalana. L'home que amb el seu esforç personal s'ha posat en condicions d'ésser un obrer emancipat, se l'ha de respectar a ell com a productor i a la seva indústria com a potència econòmica pel redreçament de la Pàtria. Aquesta és la nostra visió del problema. I això, encara s'hi és a temps d'arranjar-ho. El Govern de la Generalitat és l'únic competent per a resoldre aquest

problema. Cal que l'opinió pública es tregui la vena dels ulls i ho sàpiga. Qui va crear un Decret, no podia ni pot permetre que una senzilla Ordre enderroqui la seva part més essencial. Anullant l'Ordre que crea els agrupaments, no es farà res més que mantenir el prestigi d'un Govern que en un dia va decretar unes disposicions regulant l'economia catalana. I això és ben senzill. El Govern de la Generalitat, doncs, té la paraula.

Per a un futur de llibertat econòmica

Totes les revolucions polítiques són la conseqüència de causes socials. L'organització econòmica, en el seu procés, va engendrant forces socials descontentes amb l'organització d'aquesta mena existent, i quan són bastant poderoses per agitar el seu sòl, sobre el qual s'aixequen les institucions polítiques, aquestes s'enfonsen. Estem en un d'aquests períodes; per això l'agitació política és universal.

L'obra necessària als nous règims, si volen respondre a llur significat i aspirar a llur consolidació, és escometre, amb un sentit equitatiu i sense reserves tendencioses, la reforma social. Aquest serà el comès principal i urgent de la República, un cop acabada la guerra.

¿Quin ha d'ésser el nord d'aquesta reforma? La instauració de la justícia. Estem tots d'acord en què l'organització social d'abans del 19 de juliol del 1936 era injusta, i l'actual, a conseqüència de la guerra, insòlida i mal orientada. És suficient veure les enormes desigualtats econòmiques que amaga la realitat present, i els dolors que de la misèria i de la por a la misèria es segueix per les classes més nombroses de la societat. La reforma de la qual parlem ha de consistir, doncs, en què desaparegui aquesta injustícia, únic camí per a la pau social.

Com ha de fer-se? Ningú no discuteix que la injustícia social a què ens referim, quan d'ella parlem, té els seus fonaments en l'organització econòmica.

I, en efecte, el caràcter essencial d'aquesta organització és que està fonamentada sobre l'esclavatge dels més. La característica capital de la llibertat econòmica és la llibertat de contractació. Els que estan apretats per la necessitat són mancats d'aquesta llibertat. Són les classes treballadores i menestrals, principalment. Aquesta és la nova esclavitud, solament diferent de l'antiga en que l'home no és, en la moderna, esclau d'un amo, sinó d'una organització econòmica o d'un estament. Això succeïa, amb caràcter de gran iniquitat, abans del 19 de juliol, i, avui, subsisteix, a conseqüència de les obligacions que aquesta guerra, que ens ha declarat la casta feixista, ens imposa.

L'imperi econòmic que gràcies a l'organització moderna exerceix una minoria sobre la majoria — i parlem en un sentit general i universal — és utilitzat per sostreure a aquesta el fruit del seu treball. Per això ha estat infructuós per aquesta tot l'enorme augment de poder productor de riqueses que els nous invents han portat en els últims cinquanta anys. Les masses segueixen vivint en la misèria; les classes menestrals segueixen agarrotades per la necessitat. Aquest augment solament ha servit per a crear immenses fortunes en mans de la minoria usurpadora, per a crear una classe parasitària i per a sostenir les terri-

bles guerres en què la minoria ventila les seves competències econòmiques a costa principalment dels mateixos usurpats. És aquest el fonament de l'imperialisme feixista.

L'esclavitud econòmica porta a l'esclavitud política. Per això han fracassat les Constitucions liberals del segle XIX i s'ha desprestigiada el liberalisme. És que si bé reconeixien els drets naturals polítics, omittien els drets naturals econòmics, que són el fonament d'aquells.

La reforma social, doncs, ha de restituir la llibertat econòmica a tots els ciutadans; no ha de fer-se pensant en els treballadors assalariats, sinó també en els menestrals, donant-li a aquesta una base justa.

Les peces capitals d'una mala organització econòmica són els monopolis i els impostos. Els primers, perquè permeten extreure pel preu dels seus productes o serveis un excés que forma els guanys del monopoli i que és tribut exigít als altres. Els impostos, quan recauen sobre els processos de producció i sobre el consum, com passa amb quasi tots els actuals, perquè disminueixen la part del productor i del consumidor, i deixen sense gravar les rendes i els guanys del monopoli.

La República, un cop acabada la guerra, caldrà que escometi una reforma social, fonamentalment econòmica, consistent a desmuntar aquesta organització. Però no es pot fer arbitràriament. S'ha de procedir científicament, començant pel principi. I el principi són els impostos.

La reforma consisteix a anar suprimint els impostos que graven la producció i el consum i col·locar-los sobre els guanys dels monopolis i els beneficis que passin d'un límit determinat en forma proporcional. Tota altra reforma representa un augment de la burocràcia i, per tant, és contraproductiu i antieconòmic. En canvi, amb una reforma tributària, el productor i el consumidor es veuen alleugerits de càrregues, el treball aconsegueix un major vol, el productor és més lliure, les rendes i els guanys dels monopolis (també el monopoli de la terra) són reduïdes en la mesura de l'impost i els que, per la seva naturalesa, són inevitables passen a l'Estat o, en el que ens afecta com a catalans, a la Generalitat, per a subvenir les necessitats comunes.

El resultat seria la plena llibertat econòmica del productor i la justícia distributiva, que és la justícia social. I, repetim-ho, no oblidem que, com a catalans, cal que donem tot el nostre suport a aquelles mesures que tendeixin a desgravar d'impostos la nostra menestralia perquè, aquesta, és la síntesi dels valors i factors decisius del progrés de la nostra raça.

J. SERRA GASULLA